

באהעל מיד נישט

באהעל מיד נישט מיט זון און מאַג.
כ'בין שוין מיד פון ליכט און שוין.
א ווינקל נאכט וועט זיין גענוג
און לאז מיר דארטן זיין.

כ'וועל אפהיטן דאס מינדסטע ליד
וון יעדעס ווארט וואס איז מיר נאענט
אמעמט מיט א פיין
אין וואס איך בין נאך נישט דערקאנט.

פארקנעט מיד, ווי דער טעפער דאס ליים,
אין דעם גורל פון מיין היים.

פארטייטש מיר נאכאמאל דעם פשט
פון דער מעשה וואס דערציילט
פון א חסידות-פרייד, וואס האט
געחילט די עצבות פון דער וועלט.

פון אן עלטערזיידן וואס זיין ליכשאפט
האט געשמרעלט ביים מינדסטן נויג —
ווי א בלאסער אפשיין אין דער ווייט
פארשווינדט עס פון מיין מידן אויג.

פארקנעט מיד, ווי דער טעפער דאס ליים,
אין דעם גורל פון מיין היים.

כ'זע מיין עלטערזיידן שטיין
אויף א שפיץ פון קרעטשמע-דאך.
דער פריץ — אונטן — שטינקט מיט בראַנפן
ער האלט א ביקס אין האַנט און לאַכט.

ער זשמורעט-צו אן אויג און צילט
טוט דאס צינגל פון דער ביקס א צי.
מיין עלטערזיידע צעשפרייט די הענט
און טוט ווי א פויגל א פלי.

פארקנעט מיד, ווי דער טעפער דאס ליים,
אין דעם גורל פון מיין היים.

כ'באדארף דאך גאר נישט קיין מגילות
אויפזויקלען פון יענעם דור
מיין עלטערזיידע ווי א פויגל
פליט ארום נאך אין מיין וואר.

זיינע פאלעס — שווארצע פליגל
נאר זיין גלויבן גאנץ און פרום.
פאר אים האט הימל און גאס געזונגען.
פאר מיר איז אלץ שוין שמום.

פארקנעט מיד, ווי דער טעפער דאס ליים,
אין דעם גורל פון מיין היים.

פארטייטש. מיר נאכאמאל דעם פשט
פון דער מעשה וואס דערציילט
פון א וואסערטרענערס טריט.
פון א בעל-שם-טוב אויפן פעלד.

וואס גייט מיט יום-טובדיקע טריט
תפילה מאן מיט גראז און זאנג
און מייטשט דעם פשט פון וועלט —
ליבשאפט און געזאנג.

פארקנעט מיך, ווי דער מעפעד דאס לייב.
אין דעם גורל פון מיין היים.